

värrast suud kusutan? Kohhus wötsko sind lässile,
siis ohhelik faela ja wölla!“

Reinowadde mōtles: Olleksin parremine koos
jänud; fudda siit peasen? Sago, mis saab: ehl
leian mōrra pöhjas auku, kust läbbi peasen. Kat-
sumie õnne! Siis ütles ta luningale:

„Wäggew suuningas, förgetsohli würst! Kui teie
fääst mind surma mōistab, siis ollen surma wäärt.
Agga, armoline ißand! andke mulle nattoke aega
asja ärraselletada. Waenlaste wasle feel on teid
veinud, muido olleksite asja läbbi arwates varremat
otius tleinud. Teie wötsite enne mittoford miño
id, ja nouu kuulda, kuulge ka täna miño jutti.
Kes tohhib teie armo ja mino wahhele oma niña
vista? Reimad tullewad faewama, kui mind faugel
teadwad; pange neid minaga suud su waste! —
Värrast wörite tohhut mōista, fudda tahhate. Urwošt
seisin teie meles, kui teie ello ja õnne värrast mōda
maad ümber käisin. Kuis olleksin julgend teie kotta
astuda, kui mul middagi süüd inge teidowal olleks
olnud? Seal olleksin ma pakkو puggenud. Mai
kas Ma-ilma luld ja warra mind kindlast mōisast
seie olleks jõudnud peita? Kul ei olnud mingi
eksiust, seilevärrast tullin futsumata seie. Täddi-
peeg Martin läks miño assemel Kurresare, selle-
pärrast wēisin teie ette astuda. — Mai piisote silma-
teender feddojänes miño peale luiskanud? Astuqo
mehhise seie, sun ma seisani! Agga ölysam selja
tagga räfida, kui silma ees! Enne läbbifulamist

ci tohhita tohhut mōista. Möllemad fatevalad sel-
mid — warres ja feddojänes — on miño fääst
mōnda hääd sanud. Tonacile ommiko astus feddo-
jänes lahfelt terretades meie ukse ette, olli wässinud
ja pallus nattoke sūa. Pallusin tedda tappa astuda
ja meiega suru jt wöcta. Perrenaine töi leiba ja
marju lauale, meil olli paastopääw. Kui wöeras
kõhtu tätnud, astus miño norem poesene laua
jure ja läppas ühhe üllejänud leiva forofese laualt.
Söbber feddojänes andis poisifesele förwa lopsu, et
werti suust ja niñast wälja purtsas. Seal sassis
miño wañem peeg äbbemata wöera tuttist finni ja
ravputas mehhise kassokat. Misja tuttasin taple-
joid lahbutama, karristasin peega, mis ta wöera
fallale olli läinud, ja sellega olli ašsi otsas. Leidis
feddojänes riust kahju: leppigo sellega; ta olleks
enam malka sanud, kui miña appi ei olleks läinud.
Se on mulle nüüd tänuks, et faebama tulleb. —
Warrelse luggu sündis nõnda. Tema tuli ohkides
miño jure, räfis: fudda naine sure ablusega kiisla
sües lu furko olli ajianud ja selle fätte löppenud.
Kus se õnnetus juhtunud? jäi mulle teadmata.
Ehk tappis rieldes isse oma noise ja püab süüd nüüd
teiste peale tunnistada. Warrelse ümad uslatawad
förgemale kui miño üppamine, fudda olleksin ma
Terrawnoffa fätte wöinud sada?

Tahhab feddagri miño peale süüd tunnistada,
se astugo ette ja tehko tunnisimeeste su läbbi asja
töeks, fudda kohto seabus. Kellel tunnisimehi ei